

Прийди хоч на мить!

Іван Коваленко

Іван Коваленко

ТОБІ ОДНІЙ ДУШІ МОЄЇ ЗВУКИ

Тобі одній душі моєї звуки,
Моя печаль і сум безмежний мій,
Тобі одній палкого серця муки –
Тобі одній!

*****

ЛІСІВ ДРІМУЧИХ ТИШИНА

Лісів дрімучих тишина,
Озер прозорих глибина,
Річкові хвилі голубі –
Це все – тобі.

І промінь сонячний, ясний,
І цвіт на дереві рясний,
І серце любляче моє –
Це все — твоє.

*****

В ТВОЇМ САДУ ЦВІТУТЬ КАШТАНИ

В твоїм саду цвітуть каштани,
В твоїм саду пташиний спів,
А я блукаю знову рано
Там, де колись тебе зустрів.

Пливуть хмарки на ясне небо,
В повітрі тиха благодать.
Я б землю всю приніс до тебе
За усміх милий твій віддати.

*****

НІЖНІСТЬ

По світу довго я блукав,
Тепла шукав я і привіту,
І ніжність ту, що в серці мав,
Я розгубив, розніс по світу...

Зустрів я блиск твоїх очей,
Як промінь сонячний з верхів'я,
О, мріє вкрадених ночей,
Невже тепер тебе зустрів я?

Приходить в серце дивний спів
І почуття незнані родить,
Та ніжність я плекать не вмів,
І ніжність в серце не приходить...

По світу довго я ходив,
Тепла шукав я і привіту,
І ніжність ту, що розгубив,
Піду тепер збирать по світу...

*****

У ВАС ЧУДОВІ СИНІ ОЧІ

У вас чудові сині очі,
А що за ними? Глибина,
Тривога дня, чи темінь ночі,
Чи ніжність, схована до дна?

Я б так хотів у них пірнути
Хоч на одну коротку мить,
Незрозуміле зрозуміть
І недосяжне досягнути.

Та день схилився знов осінній,
І час повільно так тече.
І дивний блиск ваших очей

Зникає в сонячнім промінні.

*****

ЛИШ ПОВІР

Стій, подумай, не спіши,
Не гортай оцю сторінку,
Бо для тебе ці вірші
Я писав, не мав спочинку.
Лиш для тебе ці вірші!..

Ти їх хочеш кинуть пріч
І відсовуєш вороже,
Я ж не спав над ними ніч,
Не одну не спав я, може.
То не кидай же їх пріч!..

Ти повір і дочитай,
Я усе віддам, що маю,
Якщо ніжність має край, –
Всю віддам тобі до краю.
Лиш повір і дочитай!..

Тільки я один, либонь,
Зможу вилікуватъ крила,
Що, летівши на вогонь,
Ти їх тяжко обпалила...
Тільки я один, либонь...

Тож читай і розумій
Все в рядках і поміж ними,
Ти почуєш – голос мій
Виривається за рими,
Це любові голос мій!..

Тільки нею я, мабуть,
Поверну тобі ту віру,
Що твою осяє путь
І страждання зменшить міру.
Тільки я один, мабуть!..

Дочитай, і жди, і вір
Так, як в Бога люди вірять,
Бо нема на світі мір,
Щоб любов мою помірять!
Тільки жди мене і вір!..

І цей вірш хай буде знак,
Що здійснитись цьому чуду!
Світ загине, та однак
Я тебе шукати буду!
Я знайду тебе однак!

*****

КРОВ — ЛЮБОВ

На кленах листя, ніби кров,
У сонячнім промінні.
Чи не отак вмира любов,
Як лист вмира осінній..?

Весною він зазеленів,
Розквітнув буйно літом
І цвів на плинні теплих днів
Коштовним малахітом.

Схилились трави, осінь йде,
Вмирати треба листу,
А він в останній раз цвіте
Небачено барвисто.

А потім тихо облетить
Ясної днини рано,
Щоб і, вмираючи, ще жить,
І доцвісти багряно.

Весною все почнеться знов
І закінчиться кров'ю,
І недаремно зроду "кров"
Римується з "любов'ю".

*****

ПРИЙДИ ХОЧ НА МИТЬ!

Як цвіли яблуні!.. Боже ти мій!
Вік не забуду, покіль буду жити,
Зроду не в силі ніякій зимі
Землю так ніжно навкруг засніжити.

Я тебе ждав в яблуневім саду,
(Ждуть так на півночі сонця роками!)
Яблуні мрійно білили в саду,
Сипали й сипали скрізь пелюстками.

Як цвіли яблуні!.. Ти як цвіла!..
Зроду не зможу забуть твого цвіту!..
Потім... А потім ти в сад не прийшла...
Думав - початок закінчення світу!..

Як цвіли яблуні!.. Боже ти мій!
Так вже не будуть цвісти вони зроду...
Вдалеч поніс яблуневий прибій
Душу твою, твої очі і вроду.

Знаю, що ти відцвіла вже давно,
Інший зірвав плоди твої радо...
Я ж все не можу забуть того саду,
Цвіт твій лишився мені все одно.

Злива надворі, чи вітер шумить -
Цвіт яблуневий в душі моїй всюди,
Я тебе жду, як безмірного чуда,
Я тебе кличу!.. Прийди хоч на мить!..